

TOTEMDIER ARAFAT

Mick Johan

Totemdier Arafat

Roman

Lebowski Publishers, Amsterdam 2017

© Mick Johan, 2017
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2017
Omslagontwerp: Dog and Pony Amsterdam
Typografie: Crius Group, Hulshout
Foto auteur: © Maarten Schröder

ISBN 978 90 488 3316 0
ISBN 978 90 488 3317 7 (e-book)
NUR 301

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Arlette,
het meisje van mijn dromen dat de moeder van mijn kinderen werd*

Are you angry or are you boring?
Gilbert & George

Dit is het eerste boek van Mick Johan.

TOTEMDIER ARAFAT

Het verhaal speelt zich af in de jaren negentig, de hoogtijdagen van de gabbertijd, en wordt verteld vanuit Tommie, een boze puber van vijftien. Hij zal gedurende het hele boek geen seks hebben, maar dat is niet de reden van zijn woede. Hij moet plotseling naar Duitsland verhuizen. Zijn vader is militair.

De schrijver van het boek is in de jaren negentig zelf als boze puber naar Duitsland verhuisd. Het gaat echter te ver om het boek autobiografisch te noemen. Mick Johan had tot zijn spijt in de kelder van zijn nieuwe huis geen Yasser Arafat, die hem als een mister Miyagi van advies voorzag.

Maar goed. Een boek lezen kost tijd en aandacht. De schrijver voelt zich vereerd en gevleid dat jij, lieve vriend, die tijd voor dit boek neemt. Moge het de mentale minivakantie zijn waar je al een tijdje naar snakt.

Veel plezier,
Mick Johan

DER ANFANG

Alles begint met een BMW. Een glimmende zilveren auto als een portaal naar de hel met de naam Seedorf. Als je eenmaal in de wagen zit, is er geen weg meer terug. Hij staat bij ons voor de deur en mijn vader stapt er glunderend uit. Mijn moeder roept mij en Sofie, mijn zus. Sofie loopt meteen naar buiten en terwijl ik bovenaan de trap blijf staan, hoor ik haar enthousiast gillen. Ze stapt de auto in en drukt op de claxon van het zilveren monster. De verraadster. Ze is al bezig met haar rijbewijs. Misschien had ik ook anders gereageerd als ik wist dat ik zelf snel in deze auto zou mogen rijden.

De motor ronkt nog zacht als ik met tegenzin naar beneden loop. Deze auto zal met zijn 400 pk straks de wereld zoals ik hem ken onder zijn wielen verslinden. De glimmende velgen van de 'Deutsche Rakete', zoals mijn vader de auto liefkozend zal gaan noemen, markeren het begin van de wereld. Het begin, want wat er daarvoor was zal niet meer bestaan. De Rakete zal de wereld opvreten, verte- ren en uitschijten met tweehonderd kilometer per uur.

Midden op de trap ga ik zitten. Mijn moeder roept me nog eens.

'Ik ga niet mee,' zeg ik terwijl ik opsta. Het is mooi weer buiten. Iedereen is tegen me. Zelfs de trap, die zich precies in het midden van de woonkamer bevindt, probeert me uit te kotsen. Onderaan de trap kun je zowel de achtertuin in kijken als de voortuin. Nu het huis leeg is al helemaal. Het is schraal om de laatste avond in je oude huis door te brengen op een matje in een slaapzak.

'Kom nou even kijken naar de nieuwe auto.' Mijn moeder is

opgetogen. Op mijn sokken schuifel ik de voortuin in, ik duw mijn tegenzin zo opzichtig mogelijk voor me uit.

‘Mooi hè?’ zegt mijn vader. Hij is trots. Het is ook een mooie auto.

‘Mmh,’ brom ik.

Mijn zus opent het elektrische dakraampje. ‘Kijk dan, Tommo! Elektrisch! De ramen zijn ook elektrisch, zelfs achterin! O, zo kan ik er alvast aan wennen hoe het is om door een chauffeur gereden te worden. Kijk! Lampjes!’ Achter in de auto zitten leeslampjes boven het raam, die je kan verstellen.

‘Nou en,’ zeg ik zo nonchalant mogelijk. Elektrische ramen zijn een langgekoesterde droom van mij en mijn zus. Luxe, welvaart en status. Ik kijk naar de auto. Hij bezit het hufterige aura van een directeurswagen, maar ook de allure van een bontmantel. Onder de neus prijkt een donkerblauw nummerbord met witte cijfers en letters. Een NATO-mobiel.

‘Hebben jullie alles gepakt? Dan kunnen we zo gaan,’ zegt mijn vader.

‘Ik ga niet mee,’ zeg ik weer. ‘Echt niet.’

‘Tommie, kom op. Wil je niet zien waar we gaan wonen?’ Mijn moeder heeft bewonderenswaardig veel geduld met me.

‘Nee.’

Donkere wolken pakken zich samen in het gezicht van mijn vader. Zijn toch al norske tronie lijkt zich om zijn neus te willen vouwen. Een kin met een haargrens erboven. Mijn moeder glijdt zachtjes langs zijn arm. Vanaf het punt waar ze hem aanraakt, lijkt een flikkerende gouden golf van ontspanning over zijn lijf te trekken. Haar magische toverkracht ontspant ook zijn gezicht. ‘Ik haal de spullen.’ Niet veel later duwt hij de enorme kofferbak dicht, tot de nok toe gevuld met tassen en koffers. Zijn rechterhand masseert zijn nek en met samengeknepen ogen kijkt hij nog eens naar ons huis. Mijn zus en mijn moeder zitten al in de gordels in de auto. Ik sta nog steeds op mijn sokken in de tuin. Ik ga niet mee. Nooit. Ik

kan onmogelijk meeverhuizen naar Duitsland en alles wat ik heb hier achterlaten.

Mijn vader haalt een sigaret uit zijn achterzak en steekt die aan met de zippo die nog van mijn opa is geweest. Ik hoop dat ik die ooit van hem krijg. Hij kijkt me over het dak aan, leunend op de BMW. Hij geniet zichtbaar van zijn sigaret. Mijn vader kan erg mooi roken. Ik haat hem er niet minder om. Hem en die rotauto die ons allemaal de verdoemenis in zal rijden. Weg van mijn voetbalclub, mijn schoolvrienden, mijn skatevrienden, mijn vrienden uit de straat, weg van iedereen. Ik vlieg in brand. Vanuit mijn tenen stijgen de vlammen naar mijn hoofd. Ik wil schreeuwen, maar ik ben geen schreeuwer. Ik kijk mijn vader kwaad aan. Hij kijkt gelaten terug. Dan neemt hij een laatste hijs van zijn sigaret en schiet de peuk weg. Zijn gezicht staat vriendelijk. 'Kom,' zegt hij. Mijn vlammende woede sijpelt als natte onmacht door mijn sokken de tuin in. De BMW zuigt me naar zich toe. Het geluid van de deur is perfect. Een aangename koele lucht waait vriendelijk vanuit de auto. Airconditioning. Het lederen interieur is gemaakt om in te verslappen. Mooie spullen houden een ruggengraat week. Mijn afgetrapte Airwalks staan al onder de achterbank en erop liggen mijn tekenboekje en wat skateblaadjes. Ik stap in. Het portier sluit. Weer dat perfecte geluid. Ik zou een hele dag lang deze deur kunnen openen en sluiten.

Door het lichtgetinte glas kijk ik naar ons huis. Het huis waar we zo lang in hebben gewoond. Waar honden wegliepen, weer terugkwamen en stierven aan vuistgrote gezwellen in hun maag. Waar een vriendje van mijn zus op de tegels bloedde omdat hij dwars door het raam de achtertuin in liep. Waar ik vogeltjes doodschoot met mijn vaders luchtbuks, wekkers sloopte en vanaf mijn hoogslaper op de grond ejaculeerde. Plotseling verdwijnt de tuin in de zwarte leegte en ik kijk vanuit de auto een onmetelijke diepte in. Spoedig verdwijnt ook het huis in de leegte, als opgezogen door een enorme stofzuiger. De achtertuin, het huis van de burens, de tuin van de ach-

terburen, het huis van de achterburen: alles verdwijnt. Geruisloos trekt mijn vader op. De motor gromt zoals een Engelsman Engels praat. Het is de beschaafdsten auto waar ik ooit in heb gezeten. Buiten vergaat de wereld in het tempo dat door de auto wordt bepaald. We rijden constant op het randje van de afgrond. Mijn moeder begint zachtjes te snikken. Ik pak een skateblaadje en besluit dat ik het hele weekend niet zal praten. Maar eerst nog een scheet laten.

EEN SAFARIPARK VAN GEESTELIJKE AFWIJKINGEN

Ik ben niet uit het paradijs verhuisd. We woonden in Ermelo. De pisbuis van de Bijbelgordel. Een gereformeerd dorp waar de lucht is doordrongen van gier, waanzin en zelfmoord. Dat is deels te wijten aan Veldwijk, Neerlands' grootste psychiatrische inrichting, tactisch geplaatst aan de andere kant van het spoor. Elke week springt er wel iemand voor de trein. De brandweer rukt vaker uit om lichaamsdelen en bloed van het spoor te spuiten dan om branden te blussen. Op hete zomerdagen zweten de bielzen onder de rails evenveel bloed als teer. Bij een spoorwegovergang niet ver van het station is een plek waar we skaten, precies waar de trein tot stilstand komt nadat er iemand is gesprongen. Daar zagen we regelmatig treinen waarvan de hele neus was bedekt met bloed, langs de zijkant liep dan een bloedspoor van wel twintig meter.

Het dorp, zo noemden we het centrum, is een safaripark van geestelijke afwijkingen. Het hele spectrum komt er aan bod: mensen met hevige spasmen, onhandelbare borderliners, verslaafden, autisten, klassieke downies en gevallen waarvan ik vermoed dat ze TBS'ers zijn. Tegen de achtergrond van een heel normaal Veluws dorp beweegt zich een constante parade van gillende, kwijlende en spastische mensen. Alle bankjes in het dorp zijn continu bezet door personen waar je niet naast wilt zitten. Zo is er een man met een lange baard en lang haar in een rolstoel die zichzelf voortbeweegt met z'n benen. Hij lijkt op John Lennon. Iedere twee maanden

grijpt hij uit het niks een meisje van een jaar of zes, gewoon om haar even vast te houden. Soms schreeuwt hij erbij, soms wil hij ze niet loslaten. Daarna moet hij weer een week binnenblijven. De meisjes krijgen er een behoorlijke tik van. Iedereen hier heeft weleens zoiets meegemaakt.

Ik geloof niet dat er ergens op de wereld een tweede plek bestaat waar alle koren, sportclubs en verenigingen hun koffie laten inschenken door mensen die geen normaal gesprek kunnen voeren. Op mijn voetbalclub loopt Reggie rond. Hij heeft het downsyndroom en brengt elke zaterdag in de rust limonade of thee. Terwijl hij inschenkt vertelt hij hoe goed de wedstrijd is, maar hij kijkt nooit en hij spuugt in de thee als hij praat. Ook komt hij regelmatig naar de training, om de ballen te halen. Dit is irritant omdat hij langzamer is dan iedereen, maar van de trainer moeten we hem z'n gang laten gaan. Hij wordt door iedereen op de club gepest, maar dat lijkt hem niet te deren. Als je hem op zijn veters wijst en zegt dat ze loszitten, dan kijkt hij – altijd. Het is een makkelijk slachtoffer. Het mooiste is het als de dames trainen. Reggie kan niet omgaan met seksueel getinte grapjes. Dan fietst hij staand weg met een dikke rode kop.

Zoals het in Ermelo is, zo zal het zijn als de zombies komen. Het dorp wordt omringd door heide aan de ene kant, en platteland aan de andere. Ik woonde in Ermelo-West, en één straat verderop zat je al midden in de weilanden. Op het dichtstbijzijnde veld werd maïs verbouwd. Elke zomer was het oorlog in Ermelo-West. Iedere jongen tussen de zes en de dertien ging gewapend met een maïsschieter over de straten. Een maïsschieter is de katapult van de Nederlandse dorpen. Een leeg rolletje plakband waar een ballon overheen wordt gespannen, een slap rubberen zakje met een harde ronde rand. In combinatie met een maïskorrel een uiterst effectief wapen. Maïs was precies goed: niet zwaar genoeg om echt een verwonding aan te brengen, zoals bijvoorbeeld een steentje zou doen, maar hard genoeg om een blauwe plek te maken of een mus tijdelijk uit de lucht te halen.

We vochten hele veldslagen uit, die pas stopten als de meerderheid zich huilend naar huis begaf, en dan kregen ze, met hun voordeur in zicht, nog eens de volle laag van achteren. Het maïsveld van de boer was amper groter dan een voetbalveld, en de oorlog in Ermelo-West raasde eroverheen als een zwerm uitgehongerde sprinkhanen. Ik heb de boer er één keer om zien huilen.

Achter het maïsveld lagen de eerste boerderijen. Daar woonde mijn vriendje Fokke. Hij had een ovaal gezicht als Ernie, en zijn vader had vierhonderd varkens. Toen ik er voor het eerst kwam sleepten ze net dode varkens uit de schuur. Er was een storm geweest met heel veel onweer en blijkbaar hebben varkens daar zoveel stress van dat ze een hartaanval krijgen. Varkens zijn erg gevoelig. De dode varkens werden achter de tractor op een kar gehesen en weggebracht. Fokke en ik mochten op de kar met de varkens meerijden. We knikten en zwaaiden met de koppen en poten naar een onzichtbare menigte langs de weg, als waren we prins Claus en koningin Beatrix in de gouden koets. De levenloze lichamen deinden vreedzaam mee met de hobbels op de weg.

Bij een boerderij verderop kwam ons een boer tegemoet.

‘Hai. Hier.’ Hij wees nonchalant naar achteren.

‘Joe,’ antwoordde de vader van Fokke, en hij dumpte de varkens op een hoop op het erf. We klommen weer achter op de wagen en reden terug. De vader van Fokke en de andere boer hadden amper een woord gewisseld. Dit waren echte boeren. Mannen die een taal delen van amper zichtbare knikjes en de manier waarop je een riek in je handen draagt.

Bij Fokke thuis waren ze streng gereformeerd. Dat kon je eigenlijk al zien aan zijn haar, en aan dat van zijn vader en broers. Ik heb lang gedacht dat mongolen en gereformeerden naar dezelfde kapper gingen. Dit was geen rare gedachte, want in Ermelo had je ze allebei.

Ze gingen heel anders met dieren om dan ik gewend was. Op het erf liepen een paar katten om de muizenoverlast terug te dringen. De katten werden niet gesteriliseerd en om de zoveel tijd ontdekten

Fokke en zijn broers een nestje jonge kittens. Op een dag vonden Fokke en ik er een. We dachten dat het vogeltjes waren, zo piepten de beestjes.

‘Deze moeten we zo afmaken,’ zei Fokke.

‘Afmaken?’ zei ik. ‘Hoezo?’

‘Dat doen we altijd. Mijn vader vindt dat we genoeg katten hebben.’

‘Moet je ze niet verkopen of zo?’

‘Nee joh, wie koopt er nou een kat! Haha, nee joh. Mijn broers stoppen ze in een zak in de regenton of slaan ze tegen de muur dood. We kunnen ze ook in een zak stoppen en dan met een schep doodslaan. Of er met de tractor overheen rijden. Ja! Dat doen we! Kom mee, we gaan het aan mijn vader vragen!’ We renden naar de vader van Fokke. Die lachte om het idee, maar hij zei dat het een zootje ging worden en dat niet alle katjes meteen dood zouden gaan, en we moesten ze niet onnodig laten lijden. ‘Pak allebei maar een schep, dat gaat beter. Hier is een vuilniszak.’

Even later sloegen we enthousiast met z’n tweetjes op de bewegende bultjes in de zak. Mijn schep had een mooie lange, gebogen steel en een enorm gebogen blad.

‘Dat is een bats,’ zei Fokke terwijl hij de schop boven zijn hoofd tilde en op de zak liet neerkomen.

Ik nam mijn bats en volg zijn voorbeeld.

‘Bats! Bats! Bats!’ riep ik elke keer als de bats op de zak kittens neerkwam.

‘Hij doet het!’ We lachten. Het gepiep was snel over. De zak was nog warm toen ik hem optilde. Zes kleine, vermorzelde katjes plakten aan de binnenkant. De zak ging de container in.

Nee, vriend, Ermelo was geen paradijs.

NEON FATA MORGANA

Zodra mijn vader de grens over is geeft hij echt plankgas. ‘Die Deutsche Rakete ist ready for take-off, Jungs,’ zegt hij. De auto glijdt heerlijk over de Autobahn. We stoppen nergens. ‘Kijk!’ Mijn vader wijst enthousiast naar een bord waar ZEVEN op staat. ‘We zijn er bijna.’ Ik kijk demonstratief een andere kant op.

We rijden niet meteen naar ons nieuwe huis. De verhuizers laden nu alles uit en we zouden alleen maar in de weg lopen. Dus verken-
nen we eerst Zeven. Alles ziet er middelmatig uit.

‘Hier is de ijsboer. Die is erg goed.’ Mijn moeder probeert er wat van te maken.

‘Gaan we nu naar ons huis?’ vraagt Sofie.

‘Nee, morgen pas. We moeten eerst even naar de kazerne, er is een borrel voor je vader.’

Ik zucht. We rijden het dorp uit en komen weer op een grote weg. Mijn vader slaat af bij een bordje SEEDORF. Na een grote slingerbocht rijden we de weg over en bevinden we ons meteen in een militaire infrastructuur. Hier zijn de wegen breder en gemaakt van lichtgrijze betonnen platen, gemarkeerd met gele lijnen. Ze lijken vers getrokken. De straten stralen orde uit, ze zijn gemaakt voor tanks en vaste tijdstippen. Aan de kant van de kazerne is een hoge betonnen stoep die eruitziet alsof je er lekker op kan rijden met een skateboard. Daarnaast een reepje gekortwiekt gras en dan een donkergroen hoog gazen hek met gedraaide rollen prikkeldraad erboven. Daarachter bevinden zich de barakken. We rijden langs een aantal langwerpige, identieke gebouwen met een laag puntdak, ook

de beplanting is inwisselbaar. Bij de ingang van ieder gebouw ligt een grote natuursteen met een handgeschilderd embleem. Dat is het enige waarin de gebouwen zich van elkaar onderscheiden. Militaire infrastructuur is de maquette van een autist op ware grootte.

Langs de kazerne loopt een brede weg. We moeten niet de hoofdingang hebben, maar de achterkant.

‘Kijk jongens, dit is het KMT, dit is het PMT en daar is het HMT,’ zegt mijn vader terwijl hij naar gebouwtjes langs de weg wijst.

Ik heb geen idee waar hij het over heeft. De ramen van de auto beginnen te trillen. Het lijkt alsof we een bel in rijden waar geluid zich anders gedraagt. Lage diffuse trillingen sluiten ons in. VOEM-VOEM-VVVVVOEMMM-VOEM-VVVVVOEMMM. De bas doordrenkt onze auto met geluidsgolven. Ik voel het in mijn ingewanden. Op de parkeerplaatsen voor de gebouwtjes aan de andere kant van de weg staan minstens twintig auto’s. Keiharde gabberhouse komt naar buiten door de wijd open deuren. De auto’s hebben gekke kleuren en grote spoilers. Gifgroen, paars met geel, parelmoer, pastelroze met mintgroen, matzwart, er staat van alles. Ik heb nog nooit zoiets gezien of gehoord. Kale, snel knikkende hoofden glimmen in het zonlicht. Terwijl ik mijn raampje laat zakken om het geluid beter te horen, kijkt er eentje onze kant op. Hij tikt zijn vrienden aan en wijst. Opens kijken ze vrijwel allemaal dreigend naar onze auto. Het is alsof de tijd langzamer gaat. Een van de gabbers haalt zijn lolly uit zijn mond en draait met zijn linkerhand middels een denkbeeldig apparaatje zijn rechtermiddelvinger omhoog. Het elektrische raampje gaat tergend langzaam dicht. De felgekleurde auto’s en trainingsjasjes steken hard af tegen het landschap van beton, baksteen en aangelegd groen. Een spastisch en vijandig eiland, een neon fata morgana, drijvend op geluidsgolven met 120 beats per minute.

Op de kazerne schudden we de hand van de nieuwe collega’s van mijn vader. Het linoleum glimt, er hangen foto’s van de koningin, vaantjes en zilveren emblemen van het regiment. Het ruikt er zoals

in alle kazernes. Een mix van uniform, gepoetste schoenen, koffie en sigaretten. Het ruikt er naar mijn vader. De taal van de mannen is doorspekt met legerjargon, schouderkloppen en hard gelach. Zoals jongetjes praten wanneer ze doen alsof ze een meneer zijn.

Iemand gaat rond met blokjes kaas en leverworst. De mosterd smaakt naar snackbar, op een goeie manier. Het gebouw waar mijn vader zal gaan werken kijkt uit op de poort, de gebouwtjes waarvan ik de naam alweer ben vergeten, en de parkeerplaats. Er staan nog maar twee auto's.

'Dus jij houdt wel van een beetje stevige muziek? Dat vertelde je pa net. Mooi man.' De man die me aanspreekt steekt zijn hand uit. 'Ritmeester Broeks, Peter Broeks. Ik hou ook van hard. Gitaren-hard, hè. Niet house-hard. Daar zit geen gevoel in. Wat luister je? Punk toch? En metal? Hou je van metal? Ik hou van metal, stevige muziek, haha. Mooi man. Metallica, AC/DC, Van Halen, dat werk.' Ik zoek mijn ouders. Ze mogen me dit weekend niet zien praten.

'Ik ben Tom.'

Ik trek mijn hand uit zijn greep.

'Al die bands zijn kut.' Zijn gezicht betreft. 'Wat zijn die gebouwtjes daar?'

'Ah!' Hij spreidt de armen. 'Dat is het Humanitair Militair Tehuis. Daarnaast zit het KMT, het Katholiek Militair Tehuis, en daarnaast het PMT, het Protestants Militair Tehuis.'

Hij praat met zijn grote handen, waar voor een militair sierlijke, slanke vingers uit steken. Hij had pianist moeten worden.

'Het zijn ontspanningsruimtes, je kan er flipperen, poolen, snacken, een beetje hangen en tv-kijken. En bij de twee religieuze is er op zondag een kerkdienst. Cool!' Dat laatste bedoelt hij ironisch en terwijl hij het zegt kruist hij zijn onderarmen voor zijn borst en steekt van allebei zijn handen de wijsvinger en pink uit, zoals metalliefhebbers dat doen.

'Het is nu zo'n beetje weekend voor iedereen. Die auto's op de

parkeerplaats zijn van BBT'ers die naar Nederland terugrijden voor het weekend. Veel gasten rijden samen naar huis. Het is inmiddels een beetje een ritueel geworden met die muziek en zo. Ze weten van ellende niet meer wat ze met hun geld moeten doen. Alles is hier belastingvrij, de benzine kost geen reet, dus ze stoppen hun autootjes vol met decibellen en spoilers. *Boys will be boys*, hè? Ah, bitterballen! We zien elkaar, jongen.' Hij beukt me op mijn rug en haast zich naar de jongen met de schaal bitterballen. Het linoleum piept onder het rubber van zijn kisten. Soldaten lachen en slaan elkaar op de schouders. Sommige roken, allemaal drinken ze bier uit donkerbruine flessen. De vrouwen glimlachen vriendelijk en beleefd, drinken wijn en ruiken naar parfum. Mijn moeder en zelfs mijn zus gaan er naadloos in op. Alle kazernes zijn hetzelfde, alle borrels op kazernes zijn hetzelfde. Leven in uniform is uniform leven. De laatste twee auto's rijden weg van de parkeerplaats.

Na het eten wordt er weer geborreld. Ik pak mijn skateboard uit de auto. Het kazerneterrein is bedekt met enorme lappen glad asfalt en beton. Ik rij midden over de brede lanen, die gemaakt zijn voor tanks en vrachtwagens. Af en toe ollie ik over een putdeksel. Verderop staat een ondefinieerbaar gebouw. Het blijkt de bioscoop te zijn. Er hangt een lichtgevend bord met zwarte schuifletters boven de deur, zoals bioscopen in Amerikaanse films altijd hebben. *Naked Gun 33½* en *The Crow* draaien. Bij de bioscoop ga ik naar links, waar de weg nog breder wordt en uitkomt op een enorm vierkant plein, zo groot als twee voetbalvelden. In het midden staan tanks opgesteld. Leopards en YPR's. Rechts staan er nog meer, onder een hoog afdak. Ik skate tussen de rijen tanks, met de lopen op mij gericht. Ik ga zo hard als ik kan en steek met gestrekte armen mijn middelvingers op naar de tanks links en rechts van me. Fuck you. De Leopards ontploffen stuk voor stuk in het vizier van mijn middelvinger. Ik trek een spoor van verwoesting door de opslag. Achter me niets dan smeulende resten en gesmolten staal. Ik zet nog een paar keer hard af en gooi mijn hoofd in mijn nek. Ik haal diep adem en sluit mijn

ogen, mijn middelvingers nog steeds geheven. Ik kan de verwoesting ruiken. BOEEM. BOOOEEM. De explosies volgen elkaar in rap tempo op. Het gruis daalt zacht op me neer. Alles naar de klote. Ik voel me oppermachtig. Opeens toetert er een auto. Ik open mijn ogen en een jeep komt recht op me af rijden. Op het allerlaatste moment wijkt hij uit, nog steeds toeterend.

‘Opkankeren, mongool!’ Ik wijk uit en val over een opstaand randje tussen de betonplaten. Niet echt hard, maar mijn elleboog ligt wel open. De jeep rijdt door. De zwijgende lopen van de tanks negeren me.